

РЕШЕНИЕ

№ 20527

гр. София, 13.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **7473** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 и чл.4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) – искове за присъждане на обезщетение за вреди от незаконосъобразни фактически действия на служители от държавната администрация, съгласно чл.204, ал.4 АПК.

Образувано е по предявени от К. Д. З. и Д. К. З. (син) субективно съединени искове (арг. чл. 215 ГПК), чрез адв. Б. срещу МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ на РБ, за обезщетяване на неимуществени вреди, оценени в размер на 70 000 лева за всеки от ищците, съгласно уточнение на исковата молба относно размера на исквете от 07.03.2025г., за периода от 12.12.2021г. до момента на уточнението, ведно със законните лихви, считано от датата на предявяване исковата молба.

Ищците чрез адв. Б. поддържат исквете и претендират основателността им до предявения размер, считат, че същите са доказани, - в молба становище от 09.05.2025г. по делото. И. се от съда да постанови справедлив акт., като съобрази събраните в предходното съдебно производство доказателства, както и наведените правни доводи за незаконосъобразност на действията на служителите на Министерството на външните работи, иска от съда да вземе предвид и последиците за техните действия за психическото и емоционалното здраве на ищците. Излага доводи, че неправилно са предприети действия по принудително освобождаване на процесния апартамент, предмет на заповедта за изземване на имота от владението на К. и Д. З. – баща и син, оспорено е както действията на органите по освобождаването на имота, така и неговата законосъобразност. Служителите на министерството преди да предприемат каквито и да е действия по принудителното освобождаване на имота е следвало да се осведомят относно всички

обстоятелства, свързани с изпълнението на заповедта. Претендира, че от описаните действия на служителите на министерството ищците са претърпели значителни неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена връзка с неправомерните действия и които продължават и към момента на изявлението на адвоката. Адв. Б. се позовава и на данните, изнесени от изслушаните свидетели – Калужка и Ш., като счита за установено преживян „голям физически и психически“ стрес, ищците останали без дом и без покрив в продължение на повече от 12 часа поради неправомерните действия на служителите на ответника. Позовава се на последиците за майката и баба на ищците Л. П., с която същите имали силна емоционална и духовна връзка е с влошено здравословно състояние, което пък от своя страна се е отразило негативно на самите ищци. Позовава се и на здравословното състояние на кучето, което считали за част от семейството, което принудително и незаконосъобразно било изведено от апартамента, а след преживения стрес, боледувало непрекъснато.

Разглеждането на исковите претенции е второ по ред, като по реда на чл.226 АПК съдът следва да съобрази и установяванията и изразените становища при първото разглеждане на делото – по 1654/2023г. на АССГ, приложено към настоящото дело. В тази връзка съдът съобрази, че в съдебното производство по посоченото дело първият ищец лично и чрез адв. Б., а вторият, чрез адвоката: са поддържат исковата молба; ангажирали са писмени доказателства и гласни доказателствени средства такива - показания на свидетелите А. Л. К. и Н. Б. Ш.; претендирали са и възстановяване на направените разноски по списък.

ОТВЕТНИКЪТ - Министерство на външните работи, представлявано към датата на приключване на устните състезания по делото от министър Г., чрез юрк.К. оспори изцяло исковата претенция - на първо място поради неизпълнение на указанията на съда, уточнението, направено преди заседанието от 10.03.2025г. не било в срок, съдът не дал срок в определението за насрочване. Счита исковите за неоснователни и недоказани. Претендира, че към датата на извършването на процесните фактически действия по изземване на апартамента, в който ищците са живели, актът на съда за спиране на заповедта на областния управител не е бил връчен на министерството. Претендира, че исковите претенции не са подкрепени с доказателства. По отношение на майката на единия от ищците - Л. П., не се доказало, че с действията си комисията е допринесла по какъвто и да е начин за здравословното ѝ състояние според представените от ищците доказателства - депресивно разстройство от 2006г. Твърденията за претърпени неимуществени вреди определя като безпочвени и недоказани, а представения документ Психологична епикриза за К. З. не следвало да бъде вземат предвид, тъй като не бил подписан, а дори и психологът да е установил посоченото в документа състояние, не би могъл да заключи с достатъчна категоричност от какво е предизвикано същото. В заключение счита, че не са налице незаконосъобразни фактически действия, извършени от назначената от министъра комисия, нито са налице неимуществени вреди, недоказана счита и причинно-следствената връзка. Претендира прекомерност на адвокатския хонорар., иска от съда да бъде определен в минимален размер. Тъй като адв. Б. не се е явила в нито едно съдебно заседание. Исква от съда да отхвърли исковите претенции и да осъди ищците да заплатят разноски по списък и юрисконсултско възнаграждение.

При първото разглеждане на исковите, ответникът чрез юрк. К. е поддържал, че: ищците не доказват да са претърпели вреди и не е налице причинно-следствена връзка, между оспорените действия и твърдените вреди; представя писмо от председателя на ВАС, от 10.11.2023 г. (л. 65 по адм.д. 1654/2023г.) за съобщаването на определението за спиране; направено е искане за юрисконсултско възнаграждение и възстановяване на 5 лв. (пет лева) заплатена такса за издаденото съдебно удостоверение; и по посоченото дело е направено възражение за

прекомерност.

Посочените съображения в обобщение са подържани и в писмени защиты от юрк. К., представени и по двете дела.

ПРОКУРОРЪТ - Х. при СГП, представи заключение за неоснователност на исковата претенция. Посоченото заключение е заявено от прокурора и по адм.д. 1654/2023г. с допълнение -алтернативно, ако съдът счете за доказана, да намали размера на претендираните вреди.

По делото са извършени действия по размяна на книжа между страните, не са приети доказателства и допуснати доказателствени искания, в това число по съображение, че се касае за второ разглеждане на делото и са допустими само писмени доказателства по реда на чл.226 АПК.

Административен съд Саофия-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, обсъдени ведно с доказателствата по делото и съобрази приложимите към тях правни разпоредби, от фактическа и правна страна приема следното:

По правната квалификация на предявените искове съдът приема следното:

Правното основание е по чл.1, ал.1 ЗОДОВ с цена на иска , предявена от ищеца К. Д. 3. 70 000,00 лв., и цена на иска, предявена от ищеца Д. К. 3. срещу МВнР също в размер на 70 000лв., за неимуществени вреди.

Правната квалификация на исковите е чл.1, ал.1 ЗОДОВ - от незаконосъобразни действия на служители на МВнР, незаконосъобразността на действията, съгласно чл.204, ал.4 АПК, се установява от съда, пред който е предявен иска, т.е. АССГ.

Действията са извършени от служители на МВнР, което определя и министерството като надлежен ответник.

По възражението на ответника в писмени становища и защита, че исковата молба е следвало да бъде върната от съда като нередовна и поради неизпълнение на указанията на съда:

Този довод съдът намира за неоснователен и в противоречие със задължителната съдебната практика на ВКС по ГПК – относно нередовност на исковата молба, като конкретно е приел в определението по делото 27.12.2024г. – предвид, че в производството по искове за неимуществени вреди срещу държавата по отношение на исковата молба се прилагат правилата на ГПК- на основание чл.204, ал.5 АПК, се е позовал на мотивите на Определение № 2856 от 01.11.2024 г. по т. д. № 621/2024 г., Търговска колегия, II търговско отделение на ВКС, според които съединяването на исковите по чл.215 ГПК, не съставлява нередовност на исковата молба, а съдът е оправомощен, след извършване на преценка за наличие на предпоставките на чл. 210, ал. 2 ГПК, да раздели исковите за разглеждане в отделни производства, но не и задължен да откаже да се произнесе по същество: „Субективното съединяване на искове, дори да е недопустимо, не представлява нередовност на исковата молба, обосноваваща отказ на съда да даде разрешение по същество на спора, с който е сезиран с исковата молба, щом същата позволява от изложеното в нея да се определи правната му квалификация и вида на търсената защита." След направени уточнения относно основанията на исковите – фактите и обстоятелствата за всеки от ищите, по същество абсолютно идентични, е претендирано присъждането на общ размер на обезщетението. Съдът е изложил, че липсват основания за съединяване на искове, след което в първото заседание по делото, в което ищите чрез становище на адв. Б. са взели участие, е представена отново обща искова молба, но в същата са разграничени исканията до съда относно претендирания размер на обезщетение за неимуществени вреди за всеки ищец по отделно – претендира се по 70 000 лв. присъждане на всеки от ищите. Доколкото адв. Б. съответно ищите лично и чрез нея не са взели участие в първото насрочено заседание по делото, а едва на дата 10.03.2025г., в което съдът е докладвал поправената искова молба с исканията до съда за размера на обезщетението – по 70 000 лв. за всеки от ищите, по арг. от чл.204, ал.2 АПК, че в първото

заседание следва да бъдат отстранени всички неточности на исковата молба, то първоначалното съединено искане за размера на обезщетението е разделено и уточнено по размер, без да са променени основанията на исковете, предвид на което исковите молби изцяло изпълняват изискванията за редовност и допустимост, като настоящият състав на съда – поради абсолютно идентичните факти и обстоятелства за всеки от ищците, съставляващи незаконосъобразни действия на служители на държавната администрация, подлежащи на разглеждане по един и същи процесуален ред, не е повдигнал въпрос за разделянето им. Също следва да се посочи, че неимуществените вреди, са описани както първоначалната искова молба, но по отделно за всеки от ищците при уточненията на исковата молба.

Съдебното производство по делото е образувано във връзка с Решение № 8420/08.07.2024г., постановено по адм.д. № 4468/024г. на ВАС, с което е обезсилено Решение № 7541/04.12.2023г. по адм.д. 1654/2023г. на АССГ, и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на съда. Съгласно Решение № 7541/04.12.2023г. по адм.д. 1654/2023г. на АССГ: "Предмет на разглеждане са предявени от К. Д. З. и Д. К. З. (син) субективно съединени искове (арг. чл. 215 ГПК), срещу МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ на РБ, за обезщетяване на неимуществени вреди, оценени в размер на общо 70 000 лева, заедно със законните лихви, считано от датата на предявяване исковата молба."

Освен горното, исканията от името на ищците, с уточнението, че сумата от 70 000 лв. се претендира като субективно съединени искове е направено в исковата молба, представена към молба от 02.12.2024г., впоследствие след указанията на съда, че липсват предпоставки за посоченото съединяване, е уточнена изрично - като отделно предявени искове за всеки от ищците по 70 000 лв. Не е настъпила преклузия, уточнението в първото заседание, в което ищците чрез адв. Б. са взели участие по делото следва да се приеме за допустимо по арг. от чл.204, ал.2 АПК. Възражението на ответника в писмени становища и защита, че исковата молба е следвало да бъде върната от съда като нередовна и поради неизпълнение на указанията на съда, съдът намира за неоснователен и в противоречие със задължителната съдебната практика на ВКС по ГПК – относно нередовност на исковата молба, като конкретно е приел в определението по делото 27.12.2024г. – предвид, че в производството по искове за неимуществени вреди срещу държавата по отношение на исковата молба се прилагат правилата на ГПК- на основание чл.204, ал.5 АПК, се е позовал на мотивите на Определение № 2856 от 01.11.2024 г. по т. д. № 621/2024 г., Търговска колегия, II търговско отделение на ВКС, според които съединяването на исковете по чл.215 ГПК, не съставлява нередовност на исковата молба, а съдът е оправомощен, след извършване на преценка за наличие на предпоставките на чл. 210, ал. 2 ГПК, да раздели исковете за разглеждане в отделни производства, но не и задължен да откаже да се произнесе по същество: „Субективното съединяване на искове, дори да е недопустимо, не представлява нередовност на исковата молба, обосноваваща отказ на съда да даде разрешение по същество на спора, с който е сезиран с исковата молба, щом същата позволява от изложеното в нея да се определи правната му квалификация и вида на търсената защита." След направени уточнения относно основанията на исковете – фактите и обстоятелствата за всеки от ищците, по същество абсолютно идентични, е претендирано присъждането на общ размер на обезщетението. Съдът е изложил, че липсват основания за съединяване на искове, след което в първото заседание по делото, в което ищците чрез становище на адв. Б. са взели участие, е представена отново обща искова молба, вно в същата са разграничени исканията до съда относно претендирания размер на обезщетение за неимуществени вреди за всеки ищец по отделно – претендира се по 70 000 лв. присъждане на всеки от ищците. Доколкото адв. Б. съответно ищците лично и чрез нея не са взели участие в първото насрочено заседание по делото, а едва на дата 10.03.2025г., в което съдът е докладвал

поправената искова молба с исканията до съда за размера на обезщетението – по 70 000 лв. за всеки от ищите, по арг. от чл.204, ал.2 АПК, че в първото заседание следва да бъдат отстранени всички неточности на исквата молба, то първоначалното съединено искане за размера на обезщетението е разделено и уточнено по размер, без да са променяни основанията на исковите, предвид на което исковите молби изцяло изпълняват изискванията за редовност и допустимост, като настоящият състав на съда – поради абсолютно идентичните факти и обстоятелства за всеки от ищите, съставляващи незаконосъобразни действия на служители на държавната администрация, подлежащи на разглеждане по един и същи процесуален ред, не е повдигнал въпрос за разделянето им.

Съдебното производство по делото е образувано във връзка с Решение № 8420/08.07.2024г., постановено по адм.д. № 4468/024г. на ВАС, с което е обезсилено Решение № 7541/04.12.2023г. по адм.д. 1654/2023г. на АССГ, и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на съда, като бъдат дадени указания за уточняване на исквата молба, което е и направено от настоящия състав на съда. В резултат на това са уточнени както основанията - незаконосъобразните действия и бездействия на служители на МВнР, от които се претендират вредите - за всеки ищец по отделно, макар и идентични, както и неимуществените вреди - за всеки ищец по отделно. Уточнен и е исковия период - с начало от 12.12.2019г. - до настоящия момент във всяко изявление на адв. Б., т.е. претендира се, че обстоятелствата, причинили неимуществените вреди продължават да въздействат на ищите, което според настоящия състав на съда не е недопустимо. В този смисъл исковия период следва да се приеме за последно уточнен с първоначалната искова молба, доколкото

Освен горното, искането до съда, с уточнението, че сумата от 70 000 лв. се претендира като субективно съединени иски е направено в исквата молба, представена към молба от 02.12.2024г., впоследствие след указанията на съда, че липсват предпоставки за посоченото съединяване, е уточнена изрично - като отделно предявени иски за всеки от ищите по 70 000 лв. Не е настъпила преклузия, уточнението в първото заседание, в което ищите чрез адв. Б. са взели участие по делото следва да се приеме за допустимо и по арг. от чл.204, ал.2 АПК, предвид на която съдът не следва да се произнася по основанията по чл.215 ГПК.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

По основанията по чл.204, ал.4 АПК - незаконосъобразни действия на служители на министерството на външните работи съдът от фактическа и правна страна приема следното:

Всеки от ищите основава претенцията си за неимуществени вреди на идентични обстоятелства - действията, извършени от служители на МВнР на 12.12.2019г. Незаконосъобразността се претендира по съображение, че действията са извършени без основание, тъй като са след постановеното от съда спиране на изпълнението на заповед за изземване на недвижим имот от владението на ищите. -

Във връзка с горното, съдът приема, че в необходимата достатъчна степен са индивидуализирани правопораждащите юридически факти, които съдът следва да преценява както по въпроса за незаконосъобразността на действията на държавните служители на МВнР, така и по въпроса за претърпените неимуществени вреди.

1) Претенцията на ищите, чрез адв. Б., че действията на служителите на МВнР на 12.12.2019г. са извършени след спиране на изпълнението на Заповед № ДС -20-00027 от 07.11.2019г. на областен управител на област С.- град, на 12.12.2019г. обитаваното от ищите жилище, съдът намира за изцяло доказана.

Видно от Определение № 16796 от 10.12.2019г., по адм.д. 14024/2019г. на ВАС, окончателно, е постановено изрично спиране на предварителното изпълнение на Заповед № ДС -20-00027 от 07.11.2019г. на областен управител на област С.- град. Съгласно писмо от 10.11.2023г. от председателя на ВАС до юрк. К., е отговорено, че в посоченото определение не се съдържа разпореждане за връчване на МВнР, както и, че определението е обявено в 11:50 часа на 10.12.2019г. в информационната система на ВАС.

По фактите, относими към основанията на исковите претенции: Ответникът представи и са приети доказателствата по административната преписка по заповедта на областния управител за изземване на имота от ищците, както и преписката по предприетите действия от органите на министерството на външните работи по изземването на имота. От същите се установява следното: Със Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019г. областният управител на Област С.-град по подробно изложени мотиви е разпоредил изземването на апартамент №4, намиращ се в [населено място], район М., [жк], вход А, етаж 2, поради това, че К. Д. З. и Д. К. З. го държат без основание. Административното производство е иницирано от министъра на външните работи в качеството му на управляващ процесния имот. В заповедта е определен срок за доброволно изпълнение до 17 часа на 25 ноември 2019г. , а при неизпълнение - е насрочено принудително изпълнение на 12 декември 2019г. от 10:00часа.

Заповедта за изземване е оспорена пред Административен съд София – град, заедно с искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение, като с Определение № 8851/15.11.2019 г., по адм. дело № 12917/2019 г. искането е отхвърлено; съдебното определение е отменено с постановено на 10.12.2019 г. Определение № 16796/10.12.2019 г. по адм. дело № 14024/2019 г. на ВАС и е постановено спиране предварителното изпълнение на Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019 г.; видно от писмото, подписано от председателя на ВАС (л. 65): Определение № 16796/10.12.2019 г. по адм. дело № 14024/2019 г. е било обявено „със съответния номер в информационната система на ВАС, на 10.12.2019 г, в 11, 50 часа“; „определението не съдържа изрично разпореждане за връчване препис на МВнР; преписи от окончателни (неподлежащи на обжалване) съдебни актове се изпращат на страните, само когато същите пораждат права или вменяват задължения, свързани със срокове, въз основа на разпореждане на съда“;

В изпълнение на заповедта за изземването на имота, със заповед от 26.11.2019г., министърът на външните работи е назначил комисия, която да извърши принудителното изпълнение на 12.12.2019г. Комисията е съставила протокол от 12.12.2019г. в присъствието на един служител на 07 РУ СДВР, с който е констатирано следното: не е осигурен достъп до апартамента, със съдействието на конкретно лице е сменен патрона на входната врата с нов В жилището имало мебели и вещи, на които не е извършван оглед и опис, имало куче. В 11:00ч. се е явил г-н К. З., който твърдял, че притежава съдено определение за спиране на предварителното изпълнение на заповедта за изземване на жилището., което ще представи в МВнР. В протоколът е посочено, че апартаментът е заключен и са поставени лепенки с печат и телефон на дирекцията, а кучето е предадено на З.. Протоколът е подписан от членовете на комисията и К. З..

Със заявление от дата 12.12.2019г., ищецът К. З. представил в МВнР копие от Определение №16796/10.12.2019г. на Върховен административен съд ,с което е спряно предварителното изпълнение на заповедта за изземване на жилището, искане максимално бързо да се разпорежи връщане на владението и ползването на имота. С протокол от 12.12.2019г., съгласно който назначената комисия за изземването на имота, предвид представените определения на съда от З., връщат държането и предават ключовете на апартамента От този протокол и от заявлението на З. не се съдържат данни за час на подаване на

заявлението и час на съставяне на протокола за връщането на ключа, не се съдържа и мястото, на което е съставен, респективно върнат ключа.

С писмо от 08.01.2020г., орган при МВнР – директорът на Дирекция Управление на собствеността и МТО, с писмо до ищеца К. З. и Л. П., уведомява, че представеното определение на ВАС е съобразено и са преустановени действията по изпълнение на заповедта на областния управител.

С договор от 03.06.1991 г. (л. 10 от делото) на Д. П. З. (баща на ищеца К. Д. З.) било предоставено за ползване под наем от Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус ведомствено жилище в [населено място], в[жк], блок 208а. Срещу името на наемателя е записано „4-членно семейство“. В исковата молба ищецът К. З. твърди, че на 12.12.2019г., около обяд бил на работа, „свързана с управление на 40 - тонен бетоновоз“, когато получил обаждане от съсед (неназован), че пред апартамента му има полиция и група хора, които отвеждат кучето, към което са безкрайно привързани; пристигайки в дома си заварил две непознати жени, двама непознати мъже и кварталния полицай; една от жените се представила като юрист консулт на МВнР и отговорила, че са дошли с ключар, за да сменят патрона на апартамента и да го запечатат, като не знаела за „решение на ВАС“; бил шокиран от случващото се, тъй като преди два дни било „излязло решение на ВАС, което било окончателно и спирало изпълнението на заповедта за изземване на апартамента“, който можели да ползват необезпокоявано; по това време кучето се намирало отвън, „в микробус на съответна организация за грижа към животните“; микробусът бил ръждясал и неотоплен, а кучето поставено в клетка - било в шок и имало видими физически наранявания; К. З. бил шокиран и силно стресиран; взел кучето от микробуса и се върнал при „представителката на МВнР“, като ѝ представил (на нея и на полицая) „снимано на телефона копие на Определение № 16796 от 10.12.2019 г., , постановено по адм. дело 14024/ 2019 г. по описа на ВАС, Второ отделение“; тя иронично казала, че това не е решение, а някакво си определение, държейки се „още по арогантно“, като полицаят я попитал: „след като има такова определение, защо сме тук?“; тя отговорила, че това определение не променя нещата; свързал се с приятелката си А. К., която дошла веднага за морална подкрепа и също станала свидетел на голяма част от възникналия конфликт; в този момент А. К. забелязала, че кучето има масивен обилен кръвоизлив на дясното око, поради което го завел при ветеринарен лекар; след като първо се погрижил за кучето, отишъл до ВАС, за да взема заверен препис на Определение № 16796/10.12.2019г., което депозирал в деловодството на МВнР, за да не продължават с незаконосъобразните си действия; междувременно станало 17-18 ч. и майка му- Л. П. се опитала да се прибере в къщи, но не могла – обадила му се плачейки и силно стресирана, притеснена и разтревожена; когато стигнал до апартамента и видял, че е изпаднала в шок решил, че тя също има нужда от медицинска грижа; синът му Д. З., който също бил под голям стрес, трябвало да остане при свой приятел, тъй като нямал достъп до дома си; след часове преживян стрес, на който било подложено цялото му семейство, ключът от апартамента бил върнат около 20, 00 часа и те се прибрали в къщи.

При първото разглеждане на делото, са разпитани свидетели - Ш. и К., които установяват не само действията на служителите на МВнР, времето и начина на извършването им, но и поведението на ищите, които са и присъствали по време на извършването им, непосредствено са възприели същите и имат преки впечатления за състоянието на ищите, които познават. Същевременно, двете свидетелки излагат безпротиворечиво данни за едни и същи обстоятелства, което от своя страна е основание за съда да приеме и цени като достоверни показанията на свидетелката К. изнесените факти и обстоятелства. В тази връзка съдът изцяло възприема преценката им в решението на съда при първото разглеждане на делото. Св. А. Л. К. (протокол на л. 58) твърди: да е „живяла на семейни начала до 2005 г. с ищеца К. З.“,

като „от тогава и досега са в приятелски отношения, тъй като имат дете“ (ищеца Д. К. З.); не се виждат ежедневно, но поддържат близки отношения – виждат се „веднъж в седмицата или на две седмици веднъж“; за процесния случай разбрала от него; знаела и преди това, че има проблеми с министерството; видели се и той лично ѝ каза, че го гонят от апартамента – него и сина му; за конкретния случай ѝ се обадил по телефони и казал, че апартаментът е с разбира врата, с лепенки, а те оставали на улицата; отишла веднага на адреса, където заварила група от хора във входа; К. бил в работни дрехи, пребледнял, с треперещи ръце и сълзи на очите, опитвайки се да покаже „на една госпожа нещо от телефони си - определението на ВАС; госпожата казала: „не ми показвайте нищо, кой знае как сте си извадили това“; имало полицаи, който се опитвал да каже на въпросната госпожа да изслуша К., да види какво ѝ показва, но тя не се съобразила; видяла кучето, което треперело, натоварено в буса на службите, заедно с немска овчарка; в този момент К. бил в ступор, блед като платно, пред припадък; опитвал се да измоли от хората разбиране, кучето да остане с него; няма представя, къде е бил през това време Д. К. З. (вторият ответник), но „най-вероятно бил на работа; той също бил потресен, оставен на улицата; до ден днешен се чувстват (ищите) сломени от този случай.

Свидетелят Н. Б. Ш. живее в сградата, в която живеят ищите и е „касиер на сградата“. Твърди, че когато отивала на работа „средата на м. декември 2019 г.“ сутринта чула „някакъв шум“ и портиерът казал, че „някакви хора са дошли и са разбили апартамента на г-н З.“; качила се и видяла полицаи и двама представители на външно министерство, от които познавала „едната госпожа, с която си контактуват, тъй като в сградата има и други ведомствени апартаменти; К. З. не видяла и той не бил там; от жилището нямало никой - то било разбито, а кучето лаело неистово отвътре; кучето не е обикновено, а е като член на семейството; представителите на външно министерство ѝ обяснили, че имат заповед, за която г-н З. е уведомен; останала на мястото около половин час, през което време дошла кола на Екоравновесие или Зоополиция за кучето; кучето било изведено „по изключително груб начин – дърпали го и го качили по отвратителен начин в колата; същата вечер видяла ищеца К. З., който бил много притеснен, травмиран – личало му по физиономията; психическото му състояние не било добро, и било свързано и с кучето, за което ѝ разказал, че е имало упражнено физическо насилие същия ден; видяла кучето след няколко дни – било с насинено око; видяла и сина на г-н З. същия ден, привечер, като „просто коментирали случая“.

В документ за платен преглед от 20.11.2019г. за Л. П. е посочена анамнеза : касае се за четвърти депресивен епизод при 69 годишна жена с рецидивиращо депресивно разстройство от 2006г. Около 2 месеца с потиснатост, изразена отпадналост, особено в сутрешните часове, тревожност, вегетативна симптоматика, трудно заспиване, ранно събуждане. Изписани са медикаменти за терапия на състоянието. За Л. П. е представен и фиш за платен преглед от 13.12.2019г., според анамнезата след описание на посоченото при предходния преглед, е констатирано, че започнало подобрене с бавно разведряване на настроението, интензивно напрегната. Посочено е, че от вчера, след тежка психотравмена ситуация- била изгонена от жилището си неправомерно, е интензивно напрегнатост тежка вегетативна симптоматика(неколкократно колабиране, появяват се мисли за безперспективност и обреченост, въз основа на данните за обективното ѝ състояние, Л. П. е насочена за хоспитализация предвид суициден риск. Съдът не цени неподписаните психологични епикризи за ищеца К. З. и за Л. П.. Възражение за представянето им като неподписани документи, е направено още с писмената защита при първото разглеждане на делото. Въпреки това и при второто разглеждане на делото са представени в идентично неподписани, предвид на което същите не представляват писмен документ, не е доказано авторството на посочения в същите психолог, поради което и не

обсъжда съдържанието им. При тези обстоятелства, съдът приема, че такива документи не са фактически издадени.

За кучето М. – порода Д. ръсел е представена епикриза от дата 20.12.2019г., според която кучето постъпило в клиника Май вет на 12.12.2019г. с видима травма и масивен кръвоизлив в дясното око. При преглед, кучето реагирало с болка с неустановена локация по цялото тяло. Кучето, на 6 години, било дългогодишен и редовен клиент на клиниката, поведението ѝ - напласена и стресирана, проведено било едноседмично лечение с антибиотик. Според професионалното мнение на лекар от клиниката, освен физическо насилие, кучето е преживяло и емоционален стрес, за който се предполага, че трудно ще бъде преодолян.

Настоящият състав на съда изцяло споделя правните съображения, изложени в решение № 7541/04.12.2023г., допълнени със съображения на настоящия състав на съда, въз основа на които на основание чл.204, ал.4 АПК, формира правен извод, че описаните действия от ищците, осъществени от служители на МВнР по изземване на имота, обитаван от ищците за незаконосъобразни, поради следните правни съображения:

Насроченото принудително изпълнението на разпореденото със Заповед № ДС-20-00027/07.11.2019 г. изземване на жилищния имот от владението на К. Д. З. и Д. К. З. - на 12.12.2019 г., от 10 часа, е било спряно с Определение № 16796/10.12.2019 г. по адм. дело № 14024/2019 г. на ВАС, така постановеното определение на ВАС не е подлежало на връчване на МВнР, тъй както орган при министерството не е бил страна в производството. Въпреки това, органите при МВнР, на които е възложено със заповедта на министъра на външните работи да изземат имота, е следвало да проверят и да се осведомят служебно дали към 12.12.2019г. изпълнението на заповедта не е спряно. Искане за спиране на подобен вид разпореждания нито е необичайно нито в отклонение на съдебна практик е разпореденото спиране със съдебния акт на ВАС.

Съдът приема, че действително на 12.12.2019 г., приблизително по времето, установено от свидетелите, (не е посочен час в протокола на Комисията), служители на МВнР, в отсъствието на живущите в процесното жилище са "отворили" входната врата на апартамента и са сменили заключващото устройство, след което са поставили на вратата лепенки с печати, като така действително са възпрепятствали достъпа на ищците, на тяхната майка до апартамента, извели са и намиращото се в апартамента куче.

При служебното си задължение - вр. чл.168 АПК да установи служебно всички основания за незаконосъобразност на оспорените пред съда действия, по този въпрос настоящият състав на съда приема следното:

Поради постановеното спиране на заповедта за изземване, от формална страна извършените от служителите на МВнР действия на дата 12.12.2019г. спрямо обитаваното към този момент жилище от ищците не се основават нито на административен акт, нито на закона, което обуславя и извод от формална страна за незаконосъобразност. Според разпоредбата на чл. 250 АПК, „всеки, който има правен интерес, може да иска прекратяване на действия, извършвани от административен орган или длъжностно лице, които не се основават на административен акт или на закона“. Касае се за фактически действия, извършвани без наличието на валидно правно основание. В процесния случай служителите на ответника са извършили действия, предписани със заповедта на областния управител, което формално означава, че действията им са се основавали на същия административен акт, но същите са в противоречие с постановеното със съдебен акт- Определение № 16796/10.12.2019 г. по адм. дело № 14024/2019 г.

Действията на служителите на МВнР, извършени на 12.12.2019г. са незаконосъобразни не само от формална страна. Определение № 16796/10.12.2019 г. по адм. дело № 14024/2019 г. на ВАС има

като правна последица възможността адресатите на заповедта за изземване, до приключване на оспорването, да продължат да обитават жилището. Действията са извършени при незачитане на посоченото право, нещо повече, без правно основание и нарушена неприкосновеността на жилището и ограничен макар и за кратко достъпа им до него.

Предвид изложеното, съдът намира, че фактическите действия, извършени от служителите на МВнР, по изземването на апартамента, обитаван от ищците, са незаконосъобразни по смисъла на чл.204, ал.4 във връзка с чл.250 и чл.6 и чл.4 АПК, поради което е налице първият елемент от чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на държавата чрез процесуален субституент - МВнР.

По твърденията на ищците, че действително са претърпели неимуществени вреди и в пряка връзка с действията на служителите на МВнР по изземването на имота.

1. При преценката на твърденията на ищците за претърпени неимуществени вреди, от една страна съдът прецени, дали действията на служителите на МВнР действително са могли да предизвикат негативни изживявания. Самите действия на служителите на МВнР са извършени при небрежност и без дължимото уважение и зачитане на чуждите права, отнесли с се с недоверие към твърденията на ищеца К. З. за наличието на съдебен акт, не са се осведомили служебно, Ищецът е представил определението в заверено копие в министерството, което действително е причинило допълнително напрежение и стрес у ищеца К. З. от една страна и второ, от очакването дали ще бъде върнато владението. Следва да се приемат за доказани и твърденията на ищеца, че това е станало със значително закъснение същия ден, служителите на МВнР - нито са отбелязали място на предаване на ключа, нито часа, в който това е станало, при това се касае за действие, което е могло да бъде извършено почти незабавно още преди обяд на същия ден и така да не се причинят негативни емоции на ищците и близките им.

-Основание за негативните емоции е и нехуманното като резултат отношение към кучето М., за което отговорни са служителите. Доказателство за нехуманното отношение са травматичните увреждания - кръвоизлив в окото, причинено от насилие, за което съдът кредитира изцяло епикриза на ветеринарния лекар от клиниката, в която животното е получило лечение. Без всякакво съмнение, служителите на МВнР имат задължение да не причиняват вреди повече от необходимото, извършеното спрямо домашния любимец насилие и действия по извеждането му от жилището, е в пряка връзка с изземването на имота, освен нехуманно е и несъразмерно по смисъла на чл.6 АПК. Съдът приема за установено и доказано от показанията на свидетелите, че по животното е имало наранявания и то определено е преживяло стрес от проявеното към него грубо отношение, който рефлектира и към ищеца К. З.. Също, че кучето е представено за лечение на 12.12.2019 г. в описаното състояние – с физически наранявания и стресирано. Доколкото не е спорно, че кучето е живяло в семейството на ищците, които са се грижели за него, както и че няма данни (не се твърди) то да е имало физически увреди, преди служителите на МВнР да предприемат незаконосъобразните действия, то описаното състояние е резултат от тези действия, вкл. такива, извършени от лицата, извели животното от апартамента; претърпените от кучето болки и страдания са рефлектирали, и върху ищеца К. З. (показанията на св. Ш. и св. К.), тъй като се касае за „домашен любимец“, и „член на семейството“, за който ищецът е полагал грижи.

По довода, че производството по изземване на имота, иницирано пред областния управител от министъра на външните работи, е осъществено в зимен период и преди светъл християнски празник през декември, не е съобразено положението нямат друго жилище и остават "на улицата". Според практиката на Съда по правата на човека по дела, свързани с извеждането на наематели от общински жилища (Pauliž v. Croatia, № 3572/06, 22 октомври 2009; Kay and Others v. the United

Kingdom, № 37341/06, 21 септември 2010 г.; K. and K. v. Ukraine, № 30856/03, 2 декември 2010 г.; Igor Vasilchenko v. Russia, № 6571/04, 3 февруари 2011 г.; и B. v. Croatia, № 42150/09, 29 май 2012 г.), оценката на необходимостта от намесата в случаи, касаещи отнемането на нечие жилище в полза на обществения интерес, включва не само въпроси по същество, но и процедурен въпрос: дали процесът на вземане на решения осигурява дължимото зачитане на интересите, защитени по силата на чл. 8 от Конвенцията (§ 49; Kay and Others, § 67; K. and K., § 44; и Й. и други, § 118 (iii)). Сред факторите, които биха могли да бъдат от значение е преценката, дали засегнатите лица е на разположение подходящо алтернативно настаняване (Chapman v. the United Kingdom [GC], no. 27238/95, §§ 102-04). Член 8 не дава право на осигуряване на жилище (Chapman, цитирано, § 99) и съответно всяко позитивно задължение за подслоняване на бездомния трябва да бъде ограничено (Вж. O'Rourke v. the United Kingdom (реш.), № 39022/97, ЕСПЧ 26 юни 2001 г.). Въпреки това задължението да се осигури подслон на особено уязвимите лица може да се изведе от член 8 от Конвенцията в изключителни случаи (пак там, вж. също така mutatis mutandis, B. v. Russia (реш.), № 45603 /05, 18 юни 2009 г.).

В казуса по делото преценка, че с издаването на заповедта за изземване на имота е извършена в производството по обжалването й - в мотивите на Решение № 13676/02.08.2024г. по адм.д. 13054/2019г. на АССГ, като е прието, че с изземването на имота не са нарушени права по чл.8 от Конвенцията на ишците. Към датата на устните състезания, производството по оспорването на заповедта за изземването на имота е приключило с влязъл в сила акт, като жалбите на двамата ишци са отхвърлени - с Решение № 852/05.02.2025г. по адм.д. 11410/2024г. на Върховен административен съд, е оставено в сила на АССГ. В мотивите на решението на ВАС е посочено, че наемното правоотношение за ползване на апартамента е сключено с Д. З. през 1991г., имотът се държи от двамата касатори - ишци по настоящото дело, без основание, тъй като съществуващите наемни правоотношения са прекратени след смъртта на Д. З. през 2012г., поради което ишците не могат да черпят противопоставими права от настанителната заповед на техния наследодател, отбелязано е също, че към 1991 г. ищецът К. З. е бил навършил пълнолетие и следователно е загубил качеството си на член на семейството на баща си - Д. З.. В този смисъл, другият ищец Д. К. З., внук, на още по-силно основание, тъй като не е бил въобще член на семейството на дядо си, не може да черпи права от наемното правоотношение.

По делото има данни, че идентична заповед за изземване на имота е издадена през 2012г., но не е изпълнена, тъй като при връчването й е съобщението е върнато с отбелязване, че адресатът е починал. Всички действия преди и след тази година във връзка с този имот, са описани в писмо на главен секретар на МВнР от дата 09.12.2019г. до Л. П. и ищеца К. З., по повод жалба, препратена по компетентност. През 2014г. областният управител изпратил до ищеца К. Д. З. - като наследник на Д. З., уведомление по чл.26, ал.1 АПК за започнало производство за издаване на заповед за изземване, през 2015г. е постъпило възражение от ищеца К. З. за настъпил прехвърлителен ефект, алтернативно - изтекла погасителна давност. През 2017г. било подадено заявление за довършване на процедурата по покупко-продажба на жилището, след разяснения за законодателството от страна на МВнР, но тъй като не били открити необходими документи, такава процедура не била открита. С писмото е обърнато внимание, че до момента е отговорено на всички възражения и молби. подадени от праводателя - Д. З. и от ищеца К. З., имотът се владее без правно основание, посочено е и правото да се иска заплатената сума като цена на имота, но министерството не разполагало с данни за упражнено такова право.Обърнато е внимание, че процедурата по издаване на законосъобразен акт за изземване на имота е отнел значителен период от време, в който имотът е ползван без правно основание, същевременно се води по баланса на МВнР и държавата чрез министерството заплаща данъците и таксите за него. По

преписката се съдържа и писмо на министъра до областния управител от 2012г. във връзка с изземването на имота.

Предвид всичко изложено, съдът приема, че възражения във връзка с осъществяването на изземването на имота по принцип или личното положение на ищите - възможността или не да си осигурят друго жилище, не могат да бъдат взети предвид. Изземването на имота, продължило значителен период от време, не е изненада за тях по начало и същите - пълнолетни лица, е следвало да съобразят поведението си по принцип.

Незаконосъобразните действия на служителите на МВнР са създали у ищеца К. Д. З. несъмнено и по подразбиране негативни усещания (стрес и тревога, гняв, възмущение), установявайки, че заключващото устройство на жилището, в което живее е сменено принудително, а достъпът до самото жилище е преустановен, въпреки постановеното от състав на ВАС спиране изпълнението на заповедта. В същото време, при както се посочи подробно, при оценяване степента и размера на неимуществените вреди, що се касае до тези, свързани с жилището следва да бъдат съобразени и фактите, че: ищецът К. З. е имал знание за започнала процедура по изземването още през 2015г.; два дни преди 12.12.2019 г. е узнал за определението на ВАС, което от една страна му давало спокойствие, но от друга действията на служителите на МВнР действително са неочаквани; същият ден незаконосъобразните действия са били прекратени, а ключът от смененото заключващо устройство е върнат на К. З., осигурявайки му по този начин достъп до жилището.

Твърдението за причинените му неудобства, свързани с отклоняване от служебните му задължения на 12.12.2019 г. са недоказани, не са представени нито конкретни доказателства, нето изложени данни за конкретно правоотношение с работодател или като самостоятелно заето лице. Както е посочено и в решението при първото разглеждане на делото, обезщетение за неимуществени вреди се дължи за конкретно претърпени физически болки и психически страдания, които следва да са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните действия на административен орган или на негови длъжностни лица. В процесния случай, за да определи справедлив размер на обезщетението (чл. 52 ЗЗД) Съдът съобрази гласните доказателства (коментирани по – горе), както и другите, релевантни факти и обстоятелства, в това число, че към датата на решението на Върховния административен съд - 05.02.2025г. с окончателен съдебен акт е установено, не само законосъобразност на заповедта за изземване, но и обстоятелствата, посочени по-горе - на значителен период владение и ползване на имота без правно основание, същият се води по баланса на министерството, което плаща данъци и такси за него като собственик, ищецът, като пълнолетен, още през 1991г. не е бил част от семейството на своя баща и не е могъл да претендира на собствено основание право да владее имота, а в следствие подробно му е разяснявано, че няма такива права; видно от решението на АССГ, ищецът едва през 2020г. е предявил иск за собственост, като така е забавено също значително производството по оспорването на заповедта за изземването му, същевременно, владението на имота е продължило значително дълго - от 2019г. до 2025г. също без основание.

В обобщение, оценяването на негативните преживявания на ищеца на дата 12.12.2019г. следва да бъде взето предвид и неговото поведение през годините, като действията по фактическо изземване на имота е следвало да бъдат очаквани и предвидени от него, макар и не на конкретната дата. Що се касае до исковия период, същият е с начало 12.12.2019г. до момента уточнение на иска с молбата от - 07.03.2025г. с твърдението, че вредите се търпят и понастоящем, предвид посочените изводи на съда за приключилото производство по оспорване на заповедта за изземване. След датата на съдебното решение на ВАС, ищецът не следвало да има каквото и да е съмнение за законосъобразността на твърденията на административните органи, че

е следвало значително назад във времето да предаде имота на държавата, както и, че е владял същия без правно основание.

Съдът съобрази, че все пак, събитията са се развили в рамките на по-малко от ден, но притесненията за живота на майка му, към която съдът приема, че е привързан и е изпълнявал синовното си задължение да се грижи, е причинило значителен стрес. Исковата претенция на К. З. следва да се уважи по справедливост в размер от 3 000 лв. за периода от 12.12.2019г. до 05.02.2025г. и да бъде отхвърлена в остналата предявена част до пълния размер 70 000 лв. и за периода до 07.03.2025г. Основателно е искането за присъждане на законните лихви върху размера на уважената част от главницата от датата на предявяването ѝ – 20.02.2023 г.

И при второто разглеждане на исковете, съдът приема, че от страна на ищеца Д. З. (син), който не е бил на мястото на осъществяваните действия от служителите на МВнР, както с исковата молба, така и в съдебното производство не са наведени каквито и да било твърдения, подкрепени с доказателства за преживян стрес, негативни емоции или каквото и да е друго за състоянието му. Твърденията са, че е „бил под голям стрес; трябвало да остане при свой приятел, тъй като нямал достъп до дома си“. По отношение ищеца Д. З. (син) не бе проведено каквото и да е доказване и исковата молба се явява изцяло неоснователна, и недоказана. Съдът следва да отхвърли същата изцяло- до пълния предявен размер от 70 000лв. за периода от 12.12.2019г. до момента уточнение на иска с молбата от - 07.03.2025г. с твърдението, че вредите се търпят и понастоящем.

При този изход на съдебния спор, и своевременно направени искани яза присъждане на разноски от двете страни, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ ответникът да бъде осъден да възстанови на ищеца заплатеното от него възнаграждение за адвокат и внесена държавна такса от 10 лв., но съразмерно на уважената част от иска, а именно – 55 лева. Заявеното от ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, с оглед чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е неоснователно. Основателно, предвид отхвърлената част от исковата молба се явява и искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя (чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ) в размер на 100 лв. (сто лева), при предявен списък с разноски за 360 лв.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, чл. 10, ал. 3, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 12 – ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ на РБ да заплати на К. Д. З. – ЕГН: [ЕГН] обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 3 000 лв. (три хиляди лева), на 12.12.2019 г. до 05.02.2025г., заедно със законните лихви върху тази сума, считано от 20.02.2023 г., до окончателното изплащане главницата, на основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, претърпени от незаконосъобразни действия на служители при министерството, извършени на 12.12.2019г. във връзка със Заповед № ДС -20-00027 от 07.11.2019г. на областен управител на област С.- град, и

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана исковата молба от К. Д. З. за размера над 3 000 лева, до претендирания размер от 70 000 лева. за периода от 12.12.2019г. до 07.03.2025г., ведно със законната лихва върху отхвърлената част, считано от 20.02.2023г.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана предявената от Д. К. З., срещу Министерство на външните работи на РБ искова молба за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 70 000 лв. (седемдесет хиляди лева), за периода 12.12.2019г. до 07.03.2025г., ведно със законната лихва, считано от 20.02.2023г. на основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, претърпени от незаконосъобразни действия на служители при министерството, извършени на 12.12.2019г. във връзка със Заповед № ДС -20-00027 от

07.11.2019г. на областен управител на област С.- град.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ НА РБ да възстанови на К. Д. З. – ЕГН: [ЕГН] и Д. К. З. – ЕГН: [ЕГН] разносните за водене на делото и заплатеното възнаграждение за адвокат, съразмерно на уважената част от исковата молба, в размер на общо 55 лв. (петдесети пет лева).

ОСЪЖДА К. Д. З. – ЕГН: [ЕГН] и Д. К. З. – ЕГН: [ЕГН] да заплатят на МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ НА РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева), съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

Съдия: